

och stående fordran på den andra. Det är särskildt detta som, efter Italiens exempel, plägar betecknas som *irredenta*: ett "oförlossadt" stycke af nationen, som blifvit öfver vid samlingen eller kommit ur den-samma. Sådana företeelser äro intet annat än sår i statssystemet, och det beror sedan på subjektiva faktorer om de skola ärra sig af sig själfva eller hållas öppna tills boten kommer, till äfventyrs genom ett kirurgiskt ingrepp i kartan.

Vår första undersökning skall nu efterse sådana fall vid stormakternas gränser och pröfva deras mer eller mindre allvarliga beskaffenhet. Därefter skall undersökningen föras öfver till det internationellt lindrigare — men nationellt visserligen ännu allvarligare — fallet, att en nation med starkt utveckladt nationalmedvetande och lefvande vilja till statligt lif saknar både enhet och frihet.

*

Västeuropa är statssystemets mognaste del, där med den högsta kulturen äfven de fastaste statsbilderna afsatt sig. Icke desto mindre finna vi där tvenne elakartade fall af *irredenta*, det ena visserligen beläget mera i ett känsligt folks fantasi än i den objektiva verkligheten.¹

¹ Objektvt sedt föreligga i den stora friktionszonen mellan romaner och germaner ännu tvenne fall, nämligen Schweiz och Belgien: tvenne stater bildade helt af *irredenta*-stycken, den förra af tre, den senare af två (eller äfvenledes tre, om det tyska hörnet